

De Tijgerjacht

18/7 '06

Alleen voor de heer de Macht.

Het gebeurde allemaal in India. Mijn man was een jager in hart en nieren. Als kleine jongen van 1 1/2 jr werd hij al in een mandje in de bomen geplaatst en kon alles wat gebeurde om hem heen heel goed bekijken.

Als de vakantie voor hem aanbrak was het als vanzelfsprekend: een weekje naar de jungle! Dat was toen in India, want daar werd hij tot werkzaam. Een hele maand verbleven we in een prachtig forest bungalow, want natuurlijk had hij zo veel invloed in allerlei personages die met de jacht te maken hadden, nauwkeurig uitgekozen. Het was een hele organisatie, want we moesten een maand lang van de jacht leven.

De eerste twee weken mochten er alleen op "tijdelings" (= wild zwijn) gejaagd worden en de laatste twee weken bij grote uitzondering mocht hij op tijgers of beren wilde schieten.

Moeder en Vrouw had van te voren al een drukke tijd voor de boeg. Er moest "halal asin" gemaakt worden, want je kon immers nooit weten of je veel geluk in de jacht zou hebben. Dan werd er "badé" gemaakt: geraspte klapper met gula djawa ingedikt voor de "pannekoek" als het brood op was geraakt. Dat waren een soort droge pannenkoeken gemaakt van "atta" meel voor alle soort eten. We hadden ook een voorraad blikken mee, voor Kerstfeest, want dat mocht altijd bijzonder zijn of dan mocht er beslist niet

Pagina 21

gejaagd worden. Trouwens alle christelijke feestdagen mocht er beslist niet gejaagd worden, dat hadden wij van tevoren al afgesproken en daar werd ook strikt aan gehouden.

Als onze vrienden uit de stad bij ons kwamen logeren, bedelde ik altijd om brood en saucijzen mee te nemen. Als wij brood hadden was het heerlijk makkelijk voor het ontbijt. De eerste dagen was het nog vers, daarna werd het gestoomd, dan geroosterd en als het niet meer lukte, droeg ik 't in de zon, stampte het weer fijn en daar werd dan weer broodpudding van gemaakt met wat krenten en rozijnen erin, mocht er dan heel gelukkig wel in de korst krijgen en suiker ook. We dronken daar ook veel citroen sap met wat zout en suiker in, echt lekker verfrissend.

De dagen waren altijd afwisselend: veel geschoten, weinig geschoten, niets geschoten. Op een dag was er niets geschoten. Eén maar vissen. Ook niets gevangen, maar gelukkig was Richard de enige die heel zijn hengeltje en een kromme speld was gaan vissen en 101 kleine visjes had gevangen, die visjes waren zo groot als onze duim. We hebben ze heerlijk krokant in de asem-garam gebakken en met sambal en Kombas-meel opgepeuzeld. Onvergetelijk genoeg.

Onze vriend Ben kwam uit Holland naar ons toe. Hij had een speciale permit gekregen om een tijger te schieten. Wederom was natuurlijk tot op het uiterste en de jacht werd voorbereid. De grote jongens: Paul en André, Richard maakte mee. Het was spannend. Wat weten wij van werkelijk gevaar? Niet toch,

Pagina 22

2 A

Een tijgerjacht! Kun je je iets spannender denken dan een tijger jacht voorstellen? "Nee Toch!". Niets kon het evenaren. Boet, Ben en de jongens blaakten van verlangen om het spannende avontuur te beginnen.

Heel vroeg in de ochtend gingen ze al op weg. Heel vreemd had ik 't als ik er aan terug denk, dat ik Baet altijd had gevraagd en geduldig op alles mocht jagen, behalve op tijgers! Dat was bij de jacht ook dit keer niet van plan geweest, dat wist ik ook wel, maar...

Wat gebeurde er toch precies? O ja, dat was het. Die stomme tijger, die het beest liever niet bij Baet uit, maar bij Baet en was ook een jager, een geboren jager? Als dat beest, dat vreselijk groot en prachtig beest plotseling bij hem kwam binnensluipen. Dan schoot je. Maar je alsjeblieft de belofte eens vergeten. "Alles, behalve tijgers" vergeten, glad vergeten. Maar, o wee, wat een schrik, hiep de pech! In plaats van zijn beroemde schot op de borst, begon de tijger juist te lopen, juist op het

moment dat Baet de trekker overhaalde en dan dat was voorverdoemd, boem! In plaats van dat die rot beest dood neer viel liep hij juist hard weg. Weg tijger! Verdwenen in het hoge olifantengras! Nergens was hij te vinden. Bloedsporen naar een hier en daar de weg, diep de jungle in! Nu wordt zoeken geblazen. De wet van de jungle luidde nu eenmaal: "Een aangeschoten tijger moet gedood worden, want die wordt beslist een "man-eater"". Twee dagen waren ze aan het zoeken diep in de jungle. Slechts hier vonden ze veel bloedsporen en zelfs een paar snorharen, die heb ik ergens bewaard, maar misschien

Pagina 23

niet aan een van de jongens - André - gegeven, waar hij niet meer in mijn oude kooi. Toen kwam de dag! Die vreselijke dag! Ze zouden weer naar huis gaan om te lunchen. Gewoonte getrouw werd er veel automatisch naar bloedsporen gezocht. Baet zag een grote omgevallen boom en wilde erop klauteren, maar bedacht zich, de boom kon wel vermolmd zijn, dan kon hij er doorheen zakken en dus liep hij verder. Maar André kwam vlak achter hem aan, zag ook die omgevallen boom en klom er bovenop om een goed overzicht te hebben over het hoge olifantengras. Net toen hij er boven op was geklauterd... zijn geweer hing nog over zijn schouder, die had hij dus niet meer in de aanslag - hoorde hij een vreselijk gebrul achter zich. Verschrikt en verbaasd keek hij achterom en zag de tijger een sprong naar hem maken. Automatisch drukte hij zijn kin op zijn borst en dat was zijn geluk geweest want de tijgerbeet kan naar de hiel grijpen, hij trok André's kuit met een ruk tot op zijn buik en rende dan weg tot André's geluid, maakt kleine Richard vast. Baet achterna gebeld en naar het gevaar op, die Baet neergegooid had om zijn grote "poche" te gaan. Gelukkig was Baet alert geslagen, op te nemen en brullend rende hij op de tijger af die André net naar zijn hol had gegrepen. Richard zag dat beiden in groot gevaar waren en greep Baet's gevallen geweer op om te hulp te snellen. Door dat onverwachte gebrul van Baet en van Richard liet de tijger los en rende dieper de jungle in. André was ondertussen op bloedend op de grond geraakt. Baet was in blinde woede de

Pagina 24

3 A

tijger achterna gerend, maar hij werd door zijn vrienden terug geroepen, zij zagen op André die weerloos op de grond naast de boom zat. De tijger werd de tijger gelaten en André moest in de jeep naar de bungalow gebracht worden. De zware taak voor Baet was mij alles te vertellen. Niets vermoedend was ik net in de badkamer, net gekleed met kleren te wassen, een gezichtskwastje kwam langs. Verstoord riep ik: "ik ben nog aan 't baden." "Wacht even." Nogmaals dat harde bonken op de deur en Baet die dringend riep: "Mama, doe open die deur." Niets in Baet's stem, dat harde ongeduldige bonsen en zijn roepen maakte dat ik begreep dat er iets gebeurd moest zijn. Maar wat?" Vlug trok ik mijn camisooltje aan en opende nieuwsgierig de deur. "Wat is er?" vroeg ik Baet, hij wist niet precies hoe hij moest zeggen en ik vroeg dadelijk verschrikt en angstig: "heeft een van de kinderen neergeschoten?" want dat was altijd mijn angst geweest want ik kende Baet wel de gevaar van de jacht. "Nee," zei Baet, "maar André is door een tijger aangevallen." Ondertussen kwamen de bedienden aangestroomd en ik was me plotseling bewust dat ik daar slechts in mijn camisooltje stond bij het rond. Ik kon dadelijk zeggen en ik schoot mijn kleren aan. "We moeten naar Delhi," riep Baet, "vlug!". Ik rende naar de koffers om kleren, moest ook André nog ophalen? die in het logeerbed lag, hij maakte me hen in 't bos op te halen, want ik wist de hele situatie nog niet. "Nee," zei Baet, "hij is ook in de garage." Dan ga ik naar hem toe,

Pagina 25

riep ik en rende naar de garage, "Nee pas maar, blijf hier, hij ziet er vreselijk uit!". "I am strong" riep ik terug, en rende naar de garage, waar ik André in de jeep zag zitten met zijn rug naar mij toe. "Niet kijken" riepen ze en ik zei al weer terug, "I am strong!". André draaide zich om en keek bij mijn naar hem toe en ik schrok mij weerloos. Wat een vreselijk gezicht! Mijn arme André zag toch hangend tot op zijn buik, hoe kan het nog erger?! en dan al dat bloed! Mijn arme jongen! "Vlug,

vlug, naar Delhi!". Ik rende naar de kamer en haalde vliegensvlug alle lakens weg die ik maar kon vinden bij elkaar. Opeens bedacht ik me dat in het medicijnkistje, carbol-tabletten waren die waren desinfecterend. Ik nam vloeipapier, stampte de tabletten erop en met een hard gebonden verband werd de kalf gebonden, die ik met de kracht van mijn tanden vast bond. De sleutels die aan de koffers hingen, liet ik aan de bungalow-knecht op bed liggen. "Naar Delhi, vlug vlug!". André werd in deze eigen station gedragen. "Geef mij dat grote blik met suiker en een paar naar die zal hij onderweg nodig hebben, als hij een plasje moet doen," riep ik de bediende toe. "Ach, laat hem maar plassen als hij moet," zei Teun nog maar daar wilde ik niets van horen. "Doe 't nu!" gelastte ik een jongetje, vlug. De bediende gehoorzaamde mij en we waren weg. Zo gingen Baet, Ben, André en ik door de jungle naar Delhi. André bloedde als een rund. Ben hielp bij, gezicht vast, we hadden er een laken om hem gebonden voor houvast. Baet lag half op zijn knie en hield zijn kuit vast. De weg ging

==